

Petr Čepek

Udělal jedinou chybu,
dojel na místo určení...

TAXI

Petr Čepek

Udělal jedinou chybu,
dojel na místo určení...

TAXIKÁŘI!

OSOBY A OBSAZENÍ

taxikář Seržant (50), beznadějný případ
s ochrannými sklony, jimiž občas nadělá
více škody než užitku **Vojtěch Vojáček**

šéfka koncernu Contro (46), velice chytrá
a mimořádně pohledná macecha Seržantova
spolužáka z gymnázia Rudolfa Putimského
Veronika Putimská

ekonomický ředitel Italian Style (50),
Seržantův sebestředný středoškolský spolužák,
náruživý dobyvatel ženských srdcí (a nejen
srdcí) **Ondřej Zeman**

šíleně smutná advokátka (45), nespokojená
a neuspokojená manželka ekonomického
ředitele Italian Style **Helena Zemanová**

hispanistka Sandra (20), adoptivní dcera
Seržantova středoškolského spolužáka, která
se umí dobře prát a moc ráda by věděla, čím je
Alexandra Kepková

samozvaný režisér Freddie (39), neúspěšný
muzikálový herec, mladší bratr úspěšného
poradce Adama Blažka **František Blažek**

úspěšný podnikatel Renda (62), bezhlavě
zamilovaný gay, majitel společnosti Italian Style

René Daneš

nemocný důchodce Jáša (69), Rendův
nepodnikavý partner, jehož finančně náročná
léčba je za všechny prachy

Jan Šaroch

bankérka chudých (41), nevyzpytatelná dcera
lichváře Kováče, starší sestra tragicky zesnulé
Vilmy Kováčové

Eržika Šonková

dealer Thulsa Soudce (43), manžel bankérky
chudých, prodávající drogy v nejkrásnějším
parku pražského Smíchova

Ivan Šonka

neodolatelná listonoška (49), šikovná manželka
taxikáře Šimona Kanymera, neteř zavražděného
pasáka Gejzy Baloga

Hana Kanymerová

pilně pracující penzista (66), zpočátku
upozaděný drobný detektiv, jehož patnáct
minut slávy nastane v pravý čas

Miloš Tomášek

farář Michael (63), římskokatolický kněz,
mající zcela nevinný, nicméně na muže víry
poněkud neobvyklý koníček

Michal Werner

& company (neboli kompars)

První část

1.

PROLOG JAKO EPILOG

Den jako stvořený pro vraždu! Mrholení a mlha. Naštěstí brzy po poledni se aprílové počasí umoudří, a dokonce nasměle vysvitne sluníčko. Řidič parkuje na tradičním taxikářském štaflu poblíž sportbaru a nejspíš přemýšlí o svém nejspíš úplně hloupém nápadu. Zatím s omluvou odmítl všechny zájemce o odvoz, protože očekává příchod někoho jiného. Buď dnes, nebo nejpozději zítra! Právě když z autorádia zazní úvodní tóny skladby *Crucified*, největšího hitu švédské skupiny *Army of Lovers*, zaťuká na okno povědomá postava a muži za volantem je rázem jasné, že rozhodující střetnutí začíná právě teď. V duchu se pokřičuje, protože sebevědomou osobu, která otevírá dveře spolujezdce, odmítnout nemůže. Cestující ukazuje velkou sportovní brašnu a srozumitelným gestem naznačuje, že ji uloží do kufru auta. Taxikář nastartuje motor, trpělivě počká, až budou spolehlivě zapnuty bezpečnostní pásy i GPS, a potom volkswagen odlepí od chodníku.

Udaný cíl cesty je poměrně daleko, což by mohlo svádět ke košatému rozhovoru, nicméně kromě několika zdvořilostních frází panuje v taxíku ticho. Šofér alespoň může nerušeně sledovat dopravní situaci nejen před vozidlem, ale i za ním. Spokojeně se pousměje, neboť se zdá vše v pořádku. To již odbočuje z dálnice směrem k rozestavěnému satelitnímu městečku poblíž Neratovic. Jeden domek jako druhý, vzájemně si koukají do oken. Muž za volantem zvažuje, zda

si ty předražené příšerky vůbec někdo koupí. Zřejmě ano, protože u jednoho z neosvětlených architektonických průšvihů parkuje šedivá mazda. Právě za japonským vozem do- stává taxikář pokyn k zastavení. Když si cestující vyndává z dokořán otevřeného kufru auta sportovní tašku, zavolá na řidiče, že má v zadní pneumatice asi zapíchnutý nějaký hřebík. Taxikář s rozmrzelým výrazem vystupuje z volkswa- genu, aby ohlášený problém zkontroloval. Když v mírném podřepu prohlíží kovového vetřelce, je mu okamžitě jasné, že hřebíková hlavička je na rozdíl od pneumatiky dokonale čistá. Jako kdyby tam ten hřebík někdo před chvilkou zatla- čil palcem. Nejspíš proto má jeho spolucestující na ruku po celou dobu hnědé kožené rukavice. Tok taxikářových myš- lenek nemilosrdně přeruší tvrdý úder tříkilovou činkou, mí- řící mu do oblasti spánku. Pohotový řidič včas hlavou uhýbá, takže činka zasáhne pouze jeho rameno, avšak dalším ra- nám železným sportovním náčiním nemá šanci odolat.

2.

PROCITNUTÍ ZE SNU

Je pozdní čtvrtěční večer 24. března 2011. Petrolejové lampy i svíčky svítí na maximální výkon, čímž se výrazně liší od unavených amatérských herců, meloucích z posledního. Jediný, komu ještě zbývá trochu sil, je hubený ryšavý muž středního věku s výrazným předkusem, kterého všichni přítomní oslovují Freddie. Od něho se však největší výdrž očekává jako samozřejmost. Nejen proto, že je mezi touto omladinou zdaleka nejstarší a jako jediný z přítomných kdysi studoval konzervatoř. On je demiurgem, hlavním hybatelem pozoruhodného dění ve zrušeném divadle Spirála, chátrajícím na okraji holešovického výstaviště.

„Tak pojďme, lidi, ještě aspoň jednou ten nástup zleva. Parta tanečnic v čele s Radou. Hop, hop!“

Jenomže i nezdolný optimista František Blažek, od mládí přezdívaný Freddie, se zvolna smiřuje s tím, že smělý umělecký záměr neuskuteční. S tímhle nevyzpytatelným lidským materiálem prostě nedá dohromady nic, co by alespoň vzdáleně připomínalo muzikál. Nic, co by mohl předvést nějakému producentovi. Zvolna procitá z nádherného snu. Je to procitnutí tím trpčí, že právě v této holešovické legendární kruhové stavbě prožil v devadesátých letech nejkrásnější období svého života. V lednu roku 1994 ho přijali do komparsu připravované rockové opery *Jesus Christ Superstar* geniálního britského skladatele Andrewa Lloyda Webbera. Po takřka neviditelných štěcích ve vinohradských *Bídnících*

a komparsu několika karlínských operet vycítil pohybově i pěvecky nadaný absolvent konzervatoře jedinečnou šanci. Vůbec mu tehdy nevadilo, že v pomyslném žebříčku účinkujících zaujímal jedno z nejspodnějších míst a fungoval spíše coby přenašeč kulis či oživlé křoví než jako plnohodnotný herec. Vždyť ze světových muzikálů znal mnoho příkladů, kdy talentovaný komparsista během dostatečného počtu odehraných repríz postupně vystoupal mezi obdivované hvězdy.

„To je normální, lidi, že vám to ještě nejde. Vždyť na tom makáme sotva měsíc. Ale vy to dáte, já to na vás vidím! Mně to taky ze začátku ňák moc nešlo, když jsem tady hrál v *Ježíšovi*. A nakonec jsem zpíval třeba i Jidáše, když byl Dan Bárta nemocnej.“

Sice je to lež jako věž, ale jméno známého zpěváka funguje na unavené tanečnice jako živá voda. Ve skutečnosti se tehdy Freddie coby nejposlednější z komparsistů v duchu modlil, aby představení u diváků nepropadlo a mělo alespoň tři stovky repríz, což je v muzikálové branži považováno za veliký úspěch. Zároveň se Freddie také modlil, aby během té doby dostal párkrát šanci naplno v kruhovém jevišti předvést, co umí. Tři sta repríz a alespoň pět šancí! O splnění těchto dvou přání Freddie prosil v duchu Boha, když s trémou roztřesenýma nohama nastupoval v červenci roku 1994 k premiérovému představení. Fantastická holešovická inscenace rockové opery *Jesus Christ Superstar* nakonec dosáhla neuvěřitelného počtu takřka třinácti set repríz a hrála se před vyprodaným spirálovitým hledištěm přes tři roky. Během té doby mohl Freddie díky alternacím, záskokům a personálním změnám přinejmenším padesátkrát ukázat své schopnosti v nejrůznějších menších rolích. Nejčastěji hrál

některého z devíti apoštolů, zbývajících z biblického tuctu po odečtení Jidáše Iškariotského, Šimona Petra a Šimona Horlivce. Na pěvecky neuvěřitelně náročný part Jidáše by si nikdo z komparsu netroufl ani pomyslet, ovšem o jednodušších vděčných rolích obou Šimonů snil každý. Nejen proto, že jména představitelů těchto dvou „šimonovských“ apoštolů bývala uváděna v divadelním fermanu pro příslušný den, zatímco komparsisté ztvárňující Bartoloměje, Matouše, Ondřeje, Tomáše a ostatní ze zbývajících noneta Kristových učedníků se na seznamu účinkujících museli vměstnat do anonymního závěrečného slůvka *company*. Pokud produkce občas nechala někoho z komparsistů zaplňovat zaplněnému hledišti Šimona Petra nebo Šimona Horlivce, ten se rázem pro ostatní kolegy stal hvězdou večera a po představení všechny hostil v divadelním bufetu šampaňským. Avšak příležitost objednat šampaňské na počest alespoň jednoho „svého“ Šimona neprůbojný zrzek Freddie přes veškerou snahu nikdy nezískal.

„Sandro, ukaž ostatním holkám, jak děláš tu piruetu. Nejdřív normálně a potom to zkus ňák zpomaleně, aby to líp pochopily. Vždyť na tom přece nic není! Hlavně se musíte do té role aspoň trochu vcítit.“

Freddie kdysi rockovou operou *Jesus Christ Superstar* do slova žil. Trávil v divadle Spirála dvojnásob času než hvězdy typu Bary Básikové, Kamila Stříhavky či Dana Bárty, nenáříkal nad nízkou mzdou věčně zadlužených komparsistů a neustále se snažil být po ruce lidem z produkce. O to více jej proto zaskočilo, když mu při loňském castingu na obnovenou premiéru rockové opery *Jesus Christ Superstar* v Huďebním divadle Karlín víceméně stejní lidé hned ve dveřích řekli, že o něho nemají zájem. Právě oni svým striktním

odmítnutím inspirovali Freddieho k pokusu vytvořit vlastní muzikál; přesněji řečeno secvičit několik tanečních výstupů a předvést je nějakému producentovi. Samozřejmě nic z díla nedostižného Andrewa Lloyda Webbera; tak vysoko Freddie nepomýšlel. Ale co třeba méně slavný moldavský skladatel Eugen Doga a jeho hudba k populárnímu filmu *Cikáni jdou do nebe*?

„Tak, lidi, zkusíme to ještě jednou. Slibuju, že to bude dneska naposled,“ snaží se Freddie přimět posedávající či ležící děvčata a chlapce k nácvičku choreograficky náročného tanečního čísla, které dnes pilují skoro dvě hodiny. „Začneme poslední slokou z *Ai Mato*, pak tak ňák vynecháme tu jezdeckou pasáž a hned dáme tu vaši oblíbenou scénu *Nane Tsoha* nebo jak se to vyslovuje. To vy víte určitě líp než já, když je mezi váma tolik Cigánů.“

Freddie důvěřivým členům tohoto ryze amatérského tanečního souboru samozřejmě neříká všechno. Mlčí o tom, jak na jeho nabídku netradičně pojatého muzikálu nepřiznivě reagovaly již dvě divadelní agentury. Nezmiňuje pokračující rozhovor se starším bratrem Adamem, od kterého chtěl půjčit peníze na kvalitnější osvětlení a ozvučení divadelního jeviště. A už vůbec nemluví o tom, že od přítomných smíchovských adolescentů by rád nenápadně získal informace o osudu překrásné Vilmy Kováčové ze Smíchova, kterou před více než dvaceti lety miloval. Freddie přitom nemá ani zdání, že mezi mátožně tančící unavenou omladinou se pohybuje osoba pátrající po něčem podobném.

3.

PROČ TAK SPĚCHAT?

Vousatý taxikář Vojtěch Vojáček, mezi kamarády známý jako Seržant, přichází v pátek 25. března 2011 do České hospody v Letohradské ulici na oslavu padesátin kamaráda Kepky téměř s hodinovým předstihem. Někdejší nepříliš známý disident a posléze jeden z nejoblíbenějších politiků Občanského fóra má pro tuto restauraci, stojící poblíž jejich sportovního gymnázia, prostě slabost. Pokaždé, když sem některý z bývalých středoškolských spolužáků svolá pijáckou akci, dorazí Seržant jako první. Nikým nerušen zamyšleně popíjí pivo a nechává se nostalgicky unášet dávnými vzpomínkami. Před pětatřiceti lety restaurace působila mnohem skromněji, avšak nákladné rekonstrukce změnily někdejší klasickou hospodu v solidněji působící podnik. K Seržantově příjemné retronádě přispívá zapnutá televize, kde právě vrcholí letitá kriminálka *Sicilský klan*, a poloprázdným lokálem nevtíravě zní skvělá hudba Ennia Morriconeho. Na obrazovce právě zastřelil patriarchy italského mafiánského rodu Jean Gabin bezcharakterního zloděje Alaina Delona a poté se dobrovolně nechává zatknout komisařem Linem Venturou. Tři herecké superstar, které společně natočily pouze tento jediný film. Závěrečná scéna, v níž uražený mafián obětuje svou svobodu kvůli pomstě za pošpinění rodinné cti, pokaždé přiměje Seržanta k úvahám, zda by byl on sám něčeho podobného schopen. Za socialismu strávil kvůli údajné protistátní činnosti dva roky ve vězení a díky tomu si umí svobody opravdu

vážit. Proto by nejspíš tímto hrdým italským stylem nejednal. Zároveň si Seržant uvědomuje, že ani náznakem není patriarchou rozvětveného rodu, jelikož celé jeho příbuzenstvo tvoří pouze starší sestra s neteří. Při troše dobré vůle by do okruhu „skoro příbuzných“ osob mohl ještě přidat kmotřence Vojtíška Kepku a jeho starší sestru. Ovšem tím veškeré sčítání Seržantova lidu končí. Před několika lety se k němu sice dočasně nastěhovala bývalá spolužačka Ivana Bláhová, která však jeho nabídku k sňatku s úsměvem zahrála do autu. Možná tušila, že brzy neodolá úplně jiné nabídce, a to pozvání významné charitativní organizace ke zdravotnické práci v Mali. V neoficiální soutěži o Ivaninu přízeň prohrál bláhový Seržant s blaženými Afričancaty na celé čáře.

„No čau, Seržante! Zase první jako vždycky. Kolikátý pivo culíš? Cože? Teprve druhý? Víš, co ti řeknu, Sundanci? Býval jsi rychlejší!“

To do České hospody dorazil jubilant Kepka, zavalitý středoškolský tělocvikář. Seržant se pousměje legendární hlášce z filmového westernu *Butch Cassidy a Sundance Kid* a s obligátním narozeninovým komentářem přátelsky třese kamarádovi pravicí. Má tohoto stále dobře naloženého flegmatika rád, ale snad ještě víc mu k srdci přirostla Kepkova adoptivní dcera, velmi šikovná v bojových sportech od aikida až po zápas. O ní ví Seržant momentálně možná víc než Kepka, neboť ji připravoval ke zkoušce v autoškolě a doučoval španělštinu k náročným přijímacím zkouškám na pražskou filozofickou fakultu. Naopak skoro žádné zprávy nemá Seržant o mladším z Kepkových dětí Vojtíškovi, kterému šel před sedmi lety za kmotra. Je to bezesporu nejkrásnější, nejchytřejší a nejhodnější chlapeček na světě, tedy alespoň podle názoru značně neobjektivní paní Kepkové. O té Seržant

ví, že v minulosti podrobovala manžela náročným zkouškám, pramenícím z její specifické submisivnosti. Vždy potřebovala vzhlížet k nějakému vůdci, kterého by oddaně respektovala. Zpočátku to byl její autoritativní otec, potom na krátkou dobu manžel, jehož roli převzala ředitelka textilní průmyslovky, kde paní Kepková učila ruštinu. Poté se vše opakovalo v novém zaměstnání s majitelem investiční společnosti a obdobný scénář následoval ještě dvakrát. Prostě takové poněkud neklidné manželství po italsku.

Otázku submisivnosti paní Kepkové nakonec vyřešil syn Vojtíšek, v jehož narození po několika předchozích samovolných potratech manželé Kepkovi už ani nedoufali. Těhotná uvědomělá komunistka Kepková se tehdy s entuziasmem sobě vlastním obrátila k Bohu, a protože konečně přivedla na svět živé dítě, zůstala křesťanské víře věrná. Začala za symbolický plat pracovat pro místní římskokatolickou farnost, čímž sice značně oslabil rodinný rozpočet, nicméně manžel byl s tímto řešením srozuměn. Jak jednou Seržantovi prozradil u piva, Bůh je coby aktuální manželčin guru v pohodě, protože až na jednu specifickou výjimku nechává vdané ženy na pokoji. Zapřísáhlý ateista Kepka k tomu později podroušeným hlasem rouhačsky dodal cosi v tom smyslu, že ten galilejský truhlář Pepa musel mít se svou Máňou svatební noc dost na prd. UVědomělý ateismus ovšem Kepkovi nezabránil, aby kvůli církevnímu křtu malého Vojtíška vstoupil na manželčino naléhání do její náboženské obce. Aby vyhověl podmínkám křtu, stal se tehdy členem farnosti také obětavý kmostr Vojtěch Vojáček alias Seržant. Sice měl původně v úmyslu nechat členství vyšumět doztracena, ale nakonec – zejména kvůli místnímu faráři – v náboženské obci zůstal. V hubeném otci Michaelovi poznal někdejšího obtloustlého

disidenta Michala Wenera, spoluvězně z dob totality, kdy si oba ve východočeských Valdicích odpykávali tresty odnětí svobody za údajné rozvracení socialistické republiky. Seržant nechtěl faráře Michaela zklamat tím, že ukončí členství v náboženské obci stejně zbabělým způsobem, jakým po sametové revoluci většina z téměř dvoumilionové členské základny Komunistické strany Československa řekla sbohem rudé minulosti, aby o několik let později tito lidé ve svých strukturovaných životopisech popřeli členství v KSČ důsledněji než biblický apoštol Šimon Petr potřikrát zapírající Ježíše Krista.

Přesně to je případ dalšího příchozího. Vytáhlý suverén Ondřej Zeman, zkušený ekonom, ženatý, bezdětný. Vzhledem ke značnému počtu milenek není ovšem vyloučeno, že mu po světě několik potomků pobíhá. Seržant nemá tohoto bývalého spolužáka zrovna v lásce. Dobře o něm ví, že již během studií na vysoké škole pragmaticky vstoupil do komunistické strany, aby snadněji získal zaměstnání v podniku zahraničního obchodu Motokov. Zasluhou rudé knížky, nezpochybnitelných schopností, slušné znalosti cizích jazyků a dravé angažovanosti se Zeman poměrně brzy ocitl mezi kádrovými rezervami, z nichž byli vybíráni vedoucí pracovníci motokovských zahraničních poboček. To by však zdaleka nestačilo, neboť složka s kádrovými rezervami byla objemná a mladý ekonom Zeman v ní mohl bez povšimnutí figurovat třeba deset let. Stačilo mu však uzavřít sňatek se sošnou krasavicí Helenou, dcerou známého pražského advokáta s neuvěřitelně širokými konexemi, a Zemanova kariéra nabrala raketové tempo. Za necelý rok přeskočil mnoho zasloužilejších čekatelů a stal se vedoucím afilace v Miláně. To vše se Seržant postupně dozvídal po návratu

z valdického vězení. Pak přišla sametová revoluce a Seržant mohl zpovzdálí sledovat, jak jeho ambiciózní spolužák pohotově opouští k zapomnění odsouzený Motokov a využívá nabytých italských zkušeností zakládá cestovní kancelář orientovanou na Apeninský poloostrov. Ta zpočátku prosperovala, avšak nic netrvá věčně, zvláště v nevyzpytatelném podnikání s turistickým ruchem. Obyvatele zmatené země, která se začínala pracně učit nelibozvučnému názvu Česko, opustilo počáteční nadšení ze svobodného poznávání cizích zemí. Mnohým na cestování po Evropě prostě došly peníze, neboť při divoké jízdě expresem zvaným „Budování tuzemského kapitalismu“ obsadila nejlepší místa hrstka vyvolených, zatímco většina obyvatelstva se pokorně smířila se sedadly v nižší střední třídě a jiní byli rádi, že se mohou svézt alespoň na stupátku.

„Nazdar, pánové, jsem rád, že vás po čase opět vidím,“ zahaleká nepřilíř přesvědčivě Ondřej Zeman na celý lokál svou ukázkově spisovnou češtinou. „Už je tady někde Puťák? Ne? Opravdu ne? Tak doufám, že dnes přijde. Potřebuji s ním projednat něco velmi důležitého.“

Seržant vzpomíná, jak Zemanova cestovní kancelář zbankrotovala a zkrachovalý podnikatel začal pracovat jako ekonomický ředitel módní firmy Italian Style, provozující v tuzemsku i v zahraničí síť luxusních módních butiků. Stále se při různých školních srazech tvářil jako veleúspěšný borec, ale všem bylo jasné, že kariéra někdejšího premianta Ondřeje Zemana nabrala sestupnou tendenci. Když se před šesti lety Seržant účastnil pompézní zahradní slavnosti na počest čtyřicátin Zemanovy manželky Heleny, z několika oslavenkyniných poznámek pochopil, že nebýt pomoci jejího bezvadného otce, byl by Ondřej v háji jak pátá pěší. Namísto výrazu

„v háji“ tehdy přiopilá zamračená Helena použila přiléhavější termín z oboru vulgární anatomie. Seržant nikdy neměl důvod zpochybňovat právnické kvality Zemanova respektovaného tchána, nicméně za bezchybného člověka jej rozhodně nepovažoval. Jedna sympatická žena mu o něm totiž právě v té době vyprávěla, že když se začátkem osmdesátých let ocitla v ruzyňské věznici, přijížděl do tohoto nepopulárního státního nápravného zařízení. Na tom by samozřejmě nebylo nic špatného, neboť advokáti kvůli svým klientům občas vězení navštěvují, jenomže Helenin otec údajně v Ruzyni značně surovým způsobem zneužíval zadržené ženy. Sice jim pak na oplátku pomohl svými konexemi a právní erudicí na svobodu, nicméně jeho počínání zrovna nesvědčilo o vzorném charakteru. Když nevěřící Seržant při nejbližší vhodné příležitosti Helenina otce se získanou informací v soukromí konfrontoval, namísto rezolutního popření se dočkal překvapivého přiznání, bez náznaku kajícího či lítosti. O několik dnů později Zemanův tchán zemřel a Seržant tehdy usoudil, že dávné hříchy mají být navždy pohřbeny společně s hříšníkem.

„Hele, pánové, nevíte náhodou, kdy ten Puťák dorazí?“ zajímá se Zeman poněkolkáté během slabé čtvrt hodiny.

„Ale to víš, že přijde,“ odpoví mu s úsměvem oslavenec Kepka. „Vychutnávej si v klídku pivo a radši nám řekni, jak je na tom ta tvoje Helenka. Posledně jsi naznačoval něco v tom smyslu, že se ty její patálie s nervama moc nelepšej.“

„Hele, jestli to vidíš jako patálii, tak máš značně nepřesné informace,“ okamžitě zareaguje Ondřej Zeman. „Vždyť Helena po smrti otce propadla depresím! Ten odporný vykonstruovaný skandál a následný krach jejich advokátní kanceláře prostě neustála. Už několik let žije sama ve zděděné